

Izhaja vsako soboto in velja:

vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2-50

Inserati:
 Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.
 Pri večkratni inserciji po dogovoru.

OSK.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflove ulice 5,
 I. nadstr., upravništvo pa ravnostam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

==== Politično-satirični tednik. ====



Novi deželni predsednik, kakor si ga misli vzgojiti dr. Šusteršič.

O novem slovenskem kralju.

„Načelnik naroda slovenskega in njegov prvi sluga“ — to je avtentični naslov kralja Slovenije, dr. Ivana Šusteršiča. Nadel si ga je sam, kakor si je veliki Napoleon sam poveznil krono na glavo. „Prvega slugo“ si je tolmačiti tako, kakor vobče kraljevske skromnosti; saj se je mogočni pruski Friderik II. tudi sam nazval „prvega služabnika države“.

* * *

Slovinci smo že imeli kralja, kralja prav iz tistega ubogega, poštenega ljudstva, ki ga zastopa sedaj On. Tudi ta kralj je bil izvoljen proti nemškemu veleposestvu in proti domačemu meščanstvu. To je bil nesrečni kmet Matija Gobec.

* * *

Novi norveški vladar se je imenoval Hakona; vladarji s tem imenom so igrali v zgodovini važno vlogo. Enako bo storil tudi On: reklo se mu bo Gobec II.

* * *

Toda kronali Ga ne bodo z razbeljenim železom, ne! On ni mučeniška narav, hvala Bogu! Poglejmo v bratsko Srbijo, ki že zdavnaj ni več tako „tužna“ kakor Slovenija. Petar Karageorgjevič si je dal skovati krono iz znamenitega starega kanona; Jovo Šusteršič pa si jo bo dal vrezati iz znamenitih dr. Krekovihih kanon. Tako bo obenem počeščen tisti častivredni obrtni stan, ki je po njem ime ponosni Njegovi dinastiji.

* * *

Krono Mu podari njegovih 56.000 volivcev. Nosil jo bo, kakor nosi orošlan svojo veličastno grivo; nosil jo bo kakor pravi kralj našega ubogega, poštenega ljudstva in prešinila mu bo, upamo, veličanstveno glavo z najkrepkejšim katoliškim duhom.

* * *

Pa tudi naše skromno uredništvo ne zaostane za drugimi častilci. Preskrbimo Mu kraljevi plašč, ki se bo On lahko ponašal z njim, kadar bo ob grmenju topov in zvonjenju zvonov govoril svoj prvi prestolni govor. Sešit bo plašč zgolj iz žakljev 16% žlindre, ki pa ima veljavo 18% blaga. Sicer ne bo na plašču nobenih zlatih čebel, kakršne so bile posute po Napoleonovem venčalnem ornatu; vendar pa ga bo dičil nebroj uvezenih os. In ob robu bodo srebrne črke: „Plašč prave krščanske ljubezni“.

* * *

Gornostaja (hermelina) ne bo treba; saj ga imajo že zdavnaj pri hiši, bolje rečeno: pri dinastiji. Podaril Mu ga je tedanji načelnik slovenskega naroda, Jakob Missia.

* * *

Mazilili Ga ne bodo; maziljen je že z vsemi mazili. Da, celo krona iz presvetlih dr. Krekovihih kanon je imenitno maziljena. Živel torej naš kralj! Bog daj, da bo imelo mnogo uspeha Njegovo geslo: „Le za bero bom in farja!“

Pesem o morali.

Debelolici župnik Rak
in pa tovariš mu Lisjak
pri vincu vkup sedita,
da se kaj zgovorita.

Imela dosti sta snovi:
Kako se jima kaj godi,
kako da peša vera,
koliko nese bera.

Jezila sta se, da ugled
duhovstva ni več tak kot pred,
da gine spoštovanje
in služba nese manje!
Razjasnil pa se je obraz,
ko sta pomislila na čas,
ko skrb bo za deželo
faruceljstvo prevzelo.

Naprej pogovor tekkel je,
kaj misli, vsak izrekel je,
o starih lepoticah,
Marijinih devicah.

In pravil je Lisjak, kako
se spremenila je zelo
Ljubljana zadnja leta
in kaj še vse obeta...

„Prijatelj!“ pravi Rak, „tam ‚dam‘
je dosti tistih, pa ne znam,
kje naj bi jih poiskal,
kje ‚dame‘ te obiskal?“

„To dragi Rak, je prav lahko,
V ‚Slovincu‘ najde se vse to!
Ni treba niti znati
med vrstami ti brati!“

Glej, na primer: če se nečist
lokal odpre, takoj naš list
naznanil to novico
bo s takole notico:

To res morali je v posmeh,
da v ulicah le-teh in teh
in ta in ta številka
zdaj rdeča je svetilka!

Morali bije to v oči!
Kaj? In župan naš to trpi?
Nesramen to lokal je!
Strašanski to škandal je!

Da se ne šalim, vidiš zdaj;
poglejmo pa še drug slučaj:
lokal, ki je prejavlen,
ni vsakemu pripraven! —

Potem v ‚Slovenca‘ spet poglej:
kar se v gostilni tej in tej
godi, je škandalozno,
je kar naravnost grozno!
Čeprav se vstavlja nam pero,
Dolžnost je naša — in tako
naprej ‚Slovenec‘ piše
in ves škandal oriše.

Rak, vidiš, da na vsak tvoj ‚kje‘
odgovor ti ‚Slovenec‘ ve,
porabljajoč moralo
za čisto pokrivalo...
Dokler za čednost, dragi moj,
‚Slovenec‘ vodil tak bo boj,
dotlej ne bo propala
faruceljska morala!“

J. K.

Dr. Šusteršičevi parlamentarni uspehi.

(Po stenografičnem zapisniku.)

Plantan: Škof bi bil v Sori lahko postopal pametneje.

Šusteršič (s stentorskim glasom): Vi govorite o največjem lompu. (Pritrjevanje med katoliki.)

Predsednik: Prosim, gospod dr. Šusteršič!

Šusteršič: Če je predsednik drugega mnenja, je tudi lomp! (Živahni „dobro“-klici med katoliki.)

Predsednik: Pomirite se vendar, gospod kolega!

Šusteršič: Ne samo lomp, tudi gavnar ste, grof Vetter! (Vseobče pritrdjevanje med katoliki.)

Predsednik: Ljubi kolega, dovolite vendar, da povem, kaj hočem! Lepo vas prosim!

Šusteršič (s stentorskim glasom): Nič! Nič! Kdo naj vas posluša, grofovska krava! (Urnebesni „živio“-klici med katoliki.)

Predsednik (jokaje): Saj hočem samo Plantanu besedo vzeti, ker se je predrznil napasti ljubljanskega škofa!

Šusteršič: Čemu pa tega ne poveš takoj? Vosu! (Predsednik se ne upa več črhiniti, Plantan izgubi besedo, Šusteršiča pa obsujejo katoliki ter mu najgorkeje čestitajo na izrednem uspehu.)

Srečna misel.

Naučno ministrstvo je v soglasju s finančnim ministrstvom odposlalo posebno komisijo v Novo mesto, da temeljito pregleda in preišče mestne kanale, če bi se morda ne dala v njih etablirati novomeška gimnazija. Srečna misel! S tem bi se prihranila nova stavba; profesorji in dijaki bi pa imeli bolj zdrave prostore, nego so sedanji.

Iz Londona.

Veliki in širokoustni govor je Viljema tako oslabil na duši in telesu, da so mu poklicali zdravnika iz Londona.

Mi Angleži pa bi mu rajši poslali nekoliko vojnih ladij in bajonetov.

Grinta.

Prebrisana kuharica.

V kmetski hiši so imeli črevljarja na delu. Da bi se domača hči bolj postavila pred njim, mu je skuhala za zajutrek kave. Ker pa ni še dobro vedela, kako se pripravi ta gosposka jed, je kar sama nadrobila kruha v kavo ter potem to mineštro postavila pred črevljarja.

Ta pa je bil že vajen takih jedi in je dobro vedel, da bi mu morala pravilno kruh in kavo posebej postaviti na mizo. Zato je vzel žlico, parkrat z njo požokal v skledici, potem pa to vse skupaj porinil od sebe ter rekel nevedni kuharici:

„Ná, tu imaš vse nazaj! Kruh je popil kavo, ti pa snej kruh!“

Dolenjski.

Sveto življenje.

Bil nekdanj mlad kaplan je, za božjo čast goreč, dokaj devic zapeljal, Marijinih največ.

V župnišču si napravil moderen harem je in tamkaj je obhajal ponočne orgije.

Kar prišel je v župnijo, prešlo še leto ni, devišstvo mlado, staro za njim le vse nori.

Ko škof premili čuje o vnetosti moža, v priznanje za zasluge mu — dobro faro da!

Za versko vnetost zbere farovo novo si polje, devic ne mara, ampak zakonske le žene.

Kar ondi je na fari, ne mine leto, dan — že kolne marsikakšen ga mož ogoljufan.

Pa škofu je po godu goreča verska stvar, v priznanje naš don Juanče dobi še rdeč kolar!

Koga se zdaj poloti, se dobro še ne ve: kdor sveto če živeti, zanj širno je polje . . .

X.

Tečen odgovor.

Trije fantje so stali sredi vasi ter se pogovarjali.

Mimo je prišel župnik Janez. Dva domača fanta sta ga pozdravila; tretji, ki je bil doma drugod in je le služil v vasi, se pa ni kar nič zmenil zanj.

Mogočno je stopil župnik predenj ter ga vprašal:

„Kdo pa si ti, da se mi nočeš odkriti? Ali ne veš, kdo sem jaz?“

Fant mu je mirno odgovoril: „Dobro vem, kdo ste. Da boste pa tudi vi mene bolje poznali, vam povem, da sem sin gorenjskega farja, ki pa me je preskrbel tako dobro, da moram tu služiti za hlapca!“

Blejčan.

Sveti Frančišek s Kamna.

Pobožnost, katera se ponižno razvija pod mernikom, ni nič prida! Prava pobožnost se očitno šopiri pred vsem svetom, da se morejo tudi drugi zgledovati nad njo! Ker Frančiška pri znamenju na griču ni opazilo toliko ljudi, kakor je bila njegova sveta želja, je pričel še glasneje kričati s svojo pobožnostjo.

Posebno rad je proti poldne ali pa proti večeru stal sredi Kandije ter Bogu vdan čakal, da je udaril zvon v stolpu. Nato pa je pričel glasno moliti, da se je razlegalo od hiše do hiše in da so do solz ginjene množice letele skupaj ter molile s pobožnim penzionistom skupaj! Dandanes jih pač nimamo takih dvornih svetnikov!

Tudi procesije je gojil pridno. Lahko se reče, da je blizu in daleč ni bilo procesije, da bi se je ne bil udeležil sveti dvorni svetnik. Predvsem so tiste dni slovele šmihelske procesije. Navada je bila, da je pri teh procesijah zadnja korakala stara ženica, predpasana z modrim predpasnikom. Za to častno mesto, se je potegoval Frančišek z vso vnemo in naposled ga je dobil. Od tedaj je v vsaki procesiji namesto starega babšeta korakal naš Frančišek v dvornosvetniški obleki in opasan z modrim predpasnikom. Tudi to je bilo čez vse genljivo!

Da je tak mož delal čudeže, je umevno samo ob sebi. Glavni čudež je ta, da je Frančišek Janeza Hruško, o katerem se ve, da se je v cerkvi smejal, spremenil v pravo suho hruško. Dokaz

otrok, ki ima mrčes na glavi, in človek, kateremu se zapira črevo ali voda, vse to ima v njem patrona non plus ultra!

Slabo pa se je godilo hudiču v Novem mestu! Ker ni mogel zabraniti katoliškega prepoveda našega svetnika, je od peklenške jeze skočil iz kosmate svoje kože. Sredi mestnega trga je izginil v zemljo ter izril pri tem globok jarek. Mestni očetje so ga takoj porabili pri napravi novega kanala! Kdor bi vsega tega ne hotel verjeti, naj gre v Novo mesto, pa bo videl, da je še dandanes kanal na mestnem trgu.

Tako je bil poveljčan pravi služabnik božji!

Sancte Schuclie, ora pro nobis!



Sramežljiv ukaz.

Zvedeli smo iz verodostojnega vira, da je upravni svet hotela „Union“ prepovedal restavraterju v adventu koncerte, ker bi sicer nesramna godba preveč pohujšala nedolžno občinstvo. Za ta sveti čas je obenem odredil restavraterji tele stroge ločitve po spolu: 1.) noben nož ne sme ležati pri žlici; 2.) kozarci ne smejo stati blizu steklenic, krožniki ne blizu skled; 3.) v garderobi morajo biti klobuki ločeni

temu čudežu obilo suhih hruševih dreves, ki jih še dandanes opazujejo v okolici Kamna!

Že prej smo omenili, da je Frančišek s Kamna dober za živinske bolezni. Goved, ki boleha na gobcu ali na parkljih,

od sukenj in dežniki od palic! Edina izjema, ki jo je dopustil upravni svet, je ta, da sme restavrater od plačujočih gostov jemati goldinarje in kronice kar skupaj.

S—r.

Zanimivo predavanje.

Naučnega ministrstva voditelj, baron Bienerth, je napovedal svoj prihod v Ljubljano. Njega prevzvišenost hoče javno predavati o zanimivem predmetu: kako se dajo slaniki ali pa tržaške fige najpraktičneje basati v sode. Demonstracije dobavi druga višja ljubljanska gimnazija.

Navihani lemenatar.

Po sedmi uri na večer ni smel nihče več iz lemenata. — Hišnik pa je bodočim „abstinentom“ po večerji skrbel za pivo. Privezoval je vrče na vrvice in po teh so gojenci pijačo vlekli v svoje sobice v drugem nadstropju.

Nekoč pa to opazi prefekt, stanujoč v prvem nadstropju ter iz svojega okna s škarjami prereže vrvico: vrč — bums! na tla.

Vse zbeži v spalnico pod odeje! — Kmalu prišvedra prefekt in stopi k lemenatarju, ki se je navidezno zbudil ravno zdaj.

„Oh, gospod, zakaj ste me zbudili!“

„No, kaj pa je to takega!“

„Je že, ravno se mi je sanjalo tako lepo.“

„O čem pa, he?“

„Duše sem reševal! Z vrvjo sem jih vlekel iz pekla! Pa pride — hudič ter mi prestriže vrv: in vse je telebnilo nazaj v peklenki prepadi!“ **Celjan.**

Gola resnica.

Poročnik: Gospod kaplan! Med nama ni skoraj nobenega razločka. Vam prepoveduje zakon celibat, meni pa visoka — kavcija!

Kaplan: Gospod poročnik: Med nama je tako velik razloček, kakor noč in dan. Predno smete vi stopiti v zakon, morate plačati na stotine rumenih cekinov — naš celibat je pa samo na — papirju! **V.**

Nepotrebno.

Učitelj A: Si bral v „Osi“, da se bodo od sedaj kosti učiteljev poznale po dvojnih znamenjih?

Učitelj B: Bral.

Učitelj A: Kaj pa misliš o Jakličevih kosteh?

Učitelj B: No, mislim, da njegove ne bodo nikdar numerirane, ker je Jaklič že sedaj zaznamovan popolnoma zadosti. **P.**

Prijatelj Slovencev

namestnik Clary po očetovsko skrbi za zgradbo slovenske okoliške ljudske šole: že leta shranjuje v predalu svoje pisalne mize akte, da bi se pač nobeden ne izgubil.

Obenem tudi skrbi za to, da si slovenski dijaki v Celju na deželne troške ne pokvarijo želodca s hrano „Dijaške kuhinje“, marveč ureja menažo tako, da se morajo z njo daviti poredni mariborski hajlovski pobalini — za kazen.

Heil Clary!

Celjan.

Dober odgovor.

Župnik: „Janez, kaj tudi ti poznaš pijanca Toneta?“

Janez: „Seve! Pa tudi vas! Tone se ga napije le včasih in še takrat za svoje žulje. Vi ste pa lahko pijani vsak dan na stroške drugih!“

Župnik: „Janez, le tiho bodi pa lepo naprej pojdi! Tebe bo še srenja redila!“

Janez: „Vas pa redi že zdaj!“

Podregovič.

Strah.

„Ali te ni nič strah, ko hodiš sam tako pozno domov?“

„Mene je strah samo računov, katere pošiljajo šivilje in modistinje moji so-progi!“ **M. T.**

Ukaželjnost.

Škof: Gospod kaplan! Vas so zalotili ob pozni uri v javni hiši. Kaj ste počenjali tam?

Kaplan: Prevzvišeni in premilostni gospod škof! Madame Löwy me je učila pravilno izgovarjati težke ogrske besede, v katerih bi jaz samouk sicer ne bi bil nikdar zadel pravega „priglasa“! **B. V.**

Skoraj.

Jelčičevi so zopet dobili majhnega fantka. Tega je bil oče tako vesel, da je povabil svoje znance in prijatelje še pred krstom na gostovanje. Že so bili vsi prav židane volje, ko so šli v cerkev.

Ko hoče župnik otroka krstiti, se mu zazdi novorojenček vendar nekoliko prevelik. Zato opozori takoj veselega očeta, ki s svojimi motnimi očmi natančneje pogleda otroka. Potem pa pravi prese-nečeni veseljak duhovniku: „Oh, oprostite, prinesli smo lanskega. Kmalu bi se bili zmotili!“ **D. G.**

Uganki.

Katera posoda nima nobenega dna? **Farska bisaga.**

Kaj je podobno gnilemu jabolku, ki je znotraj čisto gnilo? **Škofovi zavodi.**

Postojnčan.

Špansko.

Cigan Rigo je prepustil svojo komteso španskemu kralju. Tako je Alfonzu olajšana težavna pot po evropskih dvorih.

Grinta.

Pri vedeževalki.

„Plavolasec vas srčno ljubi. Le ž njim boste srečni!“

„Ah, če bi vedela, kateri je pravi, Slavko ali Janko! Oba sta plavolasca.“

M. T.

Otroci.

„Ti, Franci, zakaj je pa osličku ravno osliček ime in ne drugače?“

„Veš Vidica, ko je Adam imenoval živali, je rekel: „osliček ti si najbolj podoben osličku zato naj ti bo tudi tako ime!“ **M. T.**

Priporočljivo.

„Vi torej želite vstopiti kot blagajnik pri moji banki. Kakšna priporočila imate?“

„Silno se bojim — morske bolezni!“

M. T.

Nos.

Za novoustanovljeno društvo „Abstinent“ se je prijavil župnik. Ker se mu nos sveti kakor žarnica, ne more zaspati niti v največji temi. Zato je segel po zadnjem, obupnem sredstvu in postal — abstinent. **Grebenko.**

Inserat.

Išče se nekaj globokih kleti, v katere bi se spravila licejska knjižnica v Ljubljani. Prednost se daje vlažnim brlogom, ker se pričakuje, da se bode zanje zahtevala nižja najemnina. Doba najema bode trajala približno do sodnega dne.

Ponudbe sprejema podpisani.

Kozu,

avstrijski državni financer.